

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 688/05
16.06.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Novice Pekovića, predsednika veća, Slobodana Gazivode, Sonje Manojlović, Dragana Aćimovića i Anđelke Stanković, članova veća, i savetnika Mile Banduke, zapisničara, u krivičnom predmetu optuženog AA zbog krivičnog dela iz čl. 194. st. 2. u vezi čl. 187. st. 3. u vezi st. 1. KZ RS, rešavajući o žalbi branilaca optuženog adv. AB i AV, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu K.br. 1296/04 od 23. 12. 2004. godine, posle sednice veća održane dana 16. 6. 2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana žalba branilaca optuženog AA a presuda Okružnog suda u Beogradu K.br. 1296/04 od 23. 12. 2004. godine POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom oglašen je krivim optuženi AA zbog krivičnog dela teško delo protiv opšte sigurnosti iz čl. 194. st. 2. u vezi čl. 187. st. 3. u vezi st. 1. KZ RS za koje delo mu je utvrđena kazna zatvora od 5 godina i uzeta kao utvrđena kazna zatvora u trajanju od 1 godine i 6 meseci po pravnosnažnoj presudi Okružnog suda u Beogradu K.br. 239/93 od 19. 7. 1993. godine sa uračunatim vremenom provedenim na izdržavanju kazne i osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 6 godina u koju mu je uračunato vreme provedeno u pritvoru od 29. 3. 1993. godine do 19. 7. 1993. godine po presudi Okružnog suda u Beogradu K. 239/93 od 19. 7. 1993. godine i vreme provedeno na izdržavanju kazne zatvora po toj presudi, kao i vreme provedeno u pritvoru od 22. 6 2003. godine pa nadalje i od 12. 11. 1992. godine do 15. 4. 1994. godine.

Istom presudom optuženi je oslobođen plaćanja troškova krivičnog postupka dok je oštećeni BB za ostvarivanje imovinsko pravnog zahteva upućen na parnicu.

Protiv ove presude žalbu su izjavili branioci optuženog zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni s predlogom da se prvostepena presuda preinači i optuženom izrekne blaža kazna ili se pak presuda ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje. U žalbi je, između ostalog, zahtevano da branioci budu obavešteni o sednici veća u smislu čl. 375. ZKP.

Republički javni tužilac Srbije je podneskom Ktrž. 827/05 od 26. 4. 2005. godine predložio da se žalba kao neosnovana odbije a prvostepena presuda potvrdi.

Posle održane sednice veća u smislu čl. 375. ZKP u odsustvu uredno obaveštenih Republičkog javnog tužioca Srbije i branioca optuženog adv. AB, Vrhovni sud je razmotrio sve spise ovog predmeta zajedno sa pobijanom presudom koju je ispitao u smislu čl. 380. ZKP i po oceni navoda iznetih u žalbi našao:

Prvostepena presuda ne sadrži povrede zakona na koje drugostepeni sud pazi po službenoj dužnosti (čl. 380. st. 1. tač. 2. i 1. ZKP), pa dakle ni bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz čl. 368. st. 1. tač. 11. ZKP na koju se u žalbi branilaca ukazuje.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka u žalbi se istovremeno navode razlozi kojima se presuda pobija i zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U jedinstvenom obrazloženju ovih žalbenih osnova se navodi da je izreka prvostepene presude nejasna i protivrečna kako sama sebi tako i obrzaloženju presude, pa se tako ukazuje da prvostepeni sud u izreci presude nalazi da se opšte opasna radnja sastoji u tome što je "optuženi pokazivao otkočen pištolj sa metkom u cevi nepoznate marke... iako je bio svestan da usled ovakvog njegovog činjenja može doći do opaljenja iz pištolja...", a koja radnja se povezuje i sa vinošću optuženog navodeći da je optuženi pokazujući pištolj bio svestan mogućnosti da to ugrožava prisutne pa da je na takvu posledicu pristao. Po braniocima, pokazivanje pištolja ne može nikada predstavljati opšte opasnu radnju, pa je pogrešno vinost optuženog vezivati za tu radnju koja i nije radnja izvršenja dela. Radnja potezanja obarača na pištolju po žaliocima predstavlja opšte opasnu radnju i u odnosu na istu je morala biti analizirana vinost optuženog. Nadalje se u žalbi ukazuje da je obrazloženje nejasno u pogledu vinosti optuženog, jer se u istom manipulisanje pištoljem karakteriše kao izuzetno gruba nepažnja, koja prevazilazi obime običnog nemara, pa da nema govora o eventualnom umišljaju koji prvostepeni sud nalazi, nego može biti reči samo o nehatu. Ovo, tim pre ako se ima u vidu da je optuženi u toku celog postupka bio dosledan u svom iskazu u pogledu postupanja sa pištoljem, kada je došlo do opaljenja što je i njega iznenadilo u toj meri da ga je pištolj nakon opaljenja udario u bradu, a da je veštak VV na glavnom pretresu na pitanje odbrane izjavio da je u tehničkom smislu moguće da je do opaljenja došlo pri primopredaji pištolja kako to optuženi opisuje. Stoga, po braniocima, pitanje vinosti optuženog nije dovoljno razjašnjeno.

Vrhovni sud, međutim iznete navode žalbe nije mogao da prihvati zbog sledećeg:

Izreka pobijane presude je jasna i razumljiva i ista nije protivrečna obrazloženju presude. Ovo, i pored toga što prvostepeni sud u činjeničnom opisu dela datog u izreci navodi da je "optuženi pokazivao otkočeni pištolj sa metkom u cevi nepoznate marke... iako je bio svestan da usled ovakvog njegovog ponašanja može doći do opaljenja iz pištolja i izazivanja opšte opasnosti" na šta je pristao olako držeći da povređivanje drugih lica neće nastupiti na šta se u žalbi umesno ukazuje, ali s obzirom da se u daljem činjeničnom opisu dela u izreci presude navodi da je u jednom trenutku zbog njegovog pritiska na okidač došlo do opaljenja metka koji je pogodio u grudi GG, koja radnja očigledno predstavlja opšte opasnu radnju, a što je u skladu i sa obrazloženjem pobijane presude. Stoga, izreka pobijane presude nije nejasna i protivrečna sama sebi i obrazloženju presude, pa nije učinjena ni bitna povreda odredaba krivičnog postupka na koju se u žalbi ukazuje.

Zaključak suda da je optuženi kritičnom prilikom pritiskom na okidač pištolja kao opšte opasnom radnjom doveo u opasnost život prisutnih i da je pritom sada pokojnoj GG naneo smrtonosne povrede usled kojih je preminula, a oštećenom DD tešku telesnu povredu, proističe pre svega iz nalaza i mišljenja Komisije veštaka balističara kojim je utvrđeno da je ispaljenje iz pištolja izvršeno delovanjem sile na okidač što, na način kako to opisuje optuženi, sada pokojna nije mogla da uradi i da nema materijalnih tragova koji bi ukazivali da je pištolj u trenutku ispaljivanja ležao bočno na dlanu njene ruke. Zato samo pružanje pištolja na dlan od strane sada pokojne GG, kako je to pokazano na rekonstrukciji, i ne može dovesti do ispaljenja iz pištolja, budući da nema radnje potezanja okidača kao opšte opasne radnje. Pored toga, izvršenom obdukcijom leša sada pokojne na njenim šakama nije utvrđeno prisustvo ogarenosti i osmuđenosti, koji tragovi bi morali postojati da je do opaljenja kritičnom prilikom došlo iz položaja kada je pištolj bio na dlanu sada pokojne GG. Na kraju, po veštaku VV moguće je da je pištolj udario u bradu optuženog usled odsakanja prilikom opaljenja zbog labavog držanja pištolja najverovatnije u toku preuzimanja ukoliko je rukohvat bio okrenut na dole, te je pištolj odsokčio po svojoj uzdužnoj osi, a u slučaju da je u trenutku opaljenja pištolj bio držan pljoštimize u odnosu na tle ili ravan stola, teško je zamisliti položaj ruke dlana, glave i brade optuženog pod kojim bi moglo da se desi da pištolj udari optuženog u bradu, već bi pre došlo do toga da onome ko pištolj drži ispadne iz ruke ako ga samo on drži. Stoga nema govora da je do opaljenja iz pištolja došlo u trenutku kada je pištolj bio na dlanu sada pokojne GG niti pak da se ispaljivanje hitca ih pištolja može pripisati slučaju. Ovo tim pre, ako se ima u vidu da je optuženi imao iskustva sa vatrenim oružjem, a što se vidi iz činjenice da je pravnosnažnom presudom istog suda K. 239/93 od 28. 10. 1996. godine mnogo pre kritičnog događaja zajedno sa još jednim licem izvršio krivično delo razbojništva iz čl. 168. st. 1. KZ RS uz upotrebu vatrene oružja kada je pred oštećenim izvadio oružje i u isto stavio municiju rekavši mu "brojim do deset, vadi pare, vadi sve što imaš" uperivši oružje u oštećenog.

Pitanje vinosti optuženog u potpunosti je raspravljeno i o tome je prvostepeni sud u obrazloženju presude na strani 11. i 12. dao sasvim dovoljno razloga koje i ovaj sud prihvata. Optuženi je naime, sedeći za stolom sa sada pokojnom GG gde se nalazio veći broj ljudi, sada pokojnoj pokazivao otkočeni pištolj za koji je znao da ima metaka u cevi i u jednom momentu pritiskom na okidač iz pištolja ispalio jedan metak koji je najpre pogodio u grudi sada pokojnu GG nanevši joj smrtonosne povrede, a potom i oštećenog DD i istom naneo tešku telesnu povredu. Upravo takvo ponašanje optuženog i po nalaženju ovoga suda upućuje na zaključak da je optuženi bio svestan da

takvom svojom opšte opasnom radnjom može izazvati opasnost za život ili telo ljudi i da je na takvu posledicu pristao pa da je osnovno delo izvršio sa eventualnim umišljajem, kako to pravilno zaključuje i prvostepeni sud. Što se pak tiče teže posledice, i po nalaženju ovoga suda, optuženi je bio svestan da usled takvog njegovog činjenja može nastupiti zabranjena posledica ali je olako držao da do iste neće doći, pa je dakle postupao sa nehatom kako to pravilno zaključuje i prvostepeni sud. Kod iznetog, po nalaženju ovoga suda, navodi žalbe da optuženi u ovom slučaju nije postupao sa eventualnim umišljajem već nehatno se svode na proizvoljne pretpostavke branilaca za koje u izvedenim dokazima nema nikakvog osnova.

Ostali navodi žalbe ukoliko se odnose na bitne povrede odredaba krivičnog postupka ili pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja su bez uticaja na ishod postupka.

Prema tome, prvostepeni sud je utvrdio sve činjenice i okolnosti i to kako one koje čine obeležja krivičnog dela u pitanju, tako i one koje se tiču psihičkog odnosa optuženog prema izvršenom delu, a pravnom ocenom po čl. 194. st. 2. u vezi čl. 187. st. 3. i u vezi st. 1. KZ RS, pravilno je primenjen krivični zakon. O tome je prvostepeni sud u obrazloženju presude dao dovoljno razloga koje i ovaj sud prihvata. Ne može se stoga prihvatiti pravno stanovište izraženo u žalbi branilaca da se u radnjama optuženog stiču zakonska obeležja samo krivičnog dela iz čl. 194. st. 4. u vezi čl. 187. st. 4. u vezi st. 1. KZ RS.

Ispitujući pravilnost odluke o kazni Vrhovni sud nalazi da je žalba i u tom delu neosnovana.

Utvrđena kazna zatvora u trajanju od 5 godina za izvršeno krivično delo, te jedinstvena kazna zatvora od 6 godina na koju je optuženi osuđen pobijanom presudom, u skladu je sa težinom izvršenog krivičnog dela i stepenom krivične odgovornosti optuženog. Prilikom odmeravanja kazne prvostepeni sud je imao u vidu sve u ovom pogledu relevantne činjenice i okolnosti navedene na strani 13. obrazloženja pobijane presude koje je pravilno ocenio, pa se neosnovano u žalbi ukazuje da prvostepeni sud nije dao odgovarajući značaj okolnostima vezanim za dužinu vremena provedenog u pritvoru i njegove porodične prilike, a koje okolnosti po braniocima opravdavaju izricanje blaže kazne.

Stoga, a kako se u žalbi ne navode neke nove olakšavajuće okolnosti koje prvostepeni sud nije imao u vidu to se utvrđena pojedinačna kazna zatvora za izvršeno krivično delo, te jedinstvena kazna pokazuju nužnim za ostvarenje u zakonu propisane svrhe kažnjavanja (čl. 33. OKZ), pa se navodi da žalbi o strogo izrečenoj kazni kao i predlog za izricanje blaže kazne, ocenjuju neosnovanim.

Sa svega napred iznetog, a na osnovu čl. 388. ZKP, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Mila Banduka, s.r. Novica Peković, s.r.

Za tačnost otpavka

sd